

thingets Affattelse. Jeg tror, at gjøre vi det, komme vi ud over et af de Tvistepuncter, som vi ved Samlingens Slutning ville faae, og som ville gjøre det endnu vanskeligere at skaffe Enighed; jo færre vi have deraf, desto bedre.

Formanden: Det maa være undgaaet det ærede Medlems Opmærksomhed, at jeg ved Forhandlingens Begyndelse netop saade, at det af den ærede Indenrigsminister stillede Vædringsforslag ganske vist kun betegnede sig som Vædringsforslag, men at jeg fra den ærede Minister, Forslagsstilleren, vidste, at Meningen var, at det skulde betragtes haade som Underædringsforslag til det Vædringsforslag, der er stillet af den ærede 4de Landssthingsmand for 1ste Kred (Maaen); og hvis dette ikke skulde blive vedtaget, som Vædringsforslag til det ovensendte Lovforslag. Denne Sag er ganske klar, der er ingen formelle Vanskeligheder.

Maaen: Jeg skal kun tillade mig overfor de Betragtninger, den ærede Taler anstillede om Fremtiden, at sige, at er der nogen Mulighed for at komme ud over Stridskemnerne, er det ved at omgaa dem, hvor der ikke er nogen Nødvendighed for at komme ind paa dem. Vi kunne omgaa dem ved Hjælp af det Forslag, der foreligger fra Regjeringens Side, og derfor vil jeg for mit Bedkommende ikke være med til at gjennemføre en principiel Vædring i den gjældende Valgmaade ved en saadan Veilighed som denne. Det kan gjerne være, at en saadan Forandring vil være fordelagtig, men det kan ogsaa være, at den vil virke paa modsat Maade, jeg ser ganske bort fra den Slaags Hensyn. Valgtryk antager jeg, at man kan komme til Livs under alle Omstændigheder, og Hensynet dertil kan ikke være afgjørende her, fordi man bør tage Alt paa rette Sted. Hvor Principerne skulle drøftes, skulle vi drøfte dem og gjennemføre, hvad man anser for det Rigtige. Maar vi skulle have en almindelig Reform af Valgloven for — og det vil jo komme til at foreligge senest, naar vi skulle have en Vædring i Folkethingsvalgtredsene til Behandling — saa kan det almindelige Spørgsmaal tages op, og saa kan man overveje, om man vil gaa til skriftlig hemmelig Afstemning eller ikke, men saa mener jeg rigtignot, at der skal være Harmoni og Overensstemmelse allevegne. Jeg vilde finde det ganske urigtigt, om man tog en Valgmaade paa et Sted og en anden paa et andet Sted, om Valgmaaden til Folkethinget var en, og Valgmaaden til Landstinget en anden.

Det forekommer mig, at vi derved vilde indføre en Anomali i vor hele Ordning, og den ser jeg ikke, at der er nogen Grund til at gjøre. Som Regjeringens Lovforslag er, er der ikke noget Princip i det; nogle Steder er Afstemningen mundtlig, andre Steder skriftlig, og det viser tydelig nok, at det ikke har været Meningen at gjennemføre en hel ny Ordning. At holde sig paa det bestaaende Grundlag og saa gjennemføre det, som Diebliffets Arv byder, er det, jeg vedblivende tillader mig at mene er den rigtigste Politikk, hvorved vi lettest slippe ud over Vanskelighederne; thi sikkert er det, at skulle vi ind paa principielle Spørgsmaal, da vil Striden netop til at begynde.

Casperien: Maa jeg blot til den ærede Formands Udtaler tilføie, at der var en Del Uro i Salen ved Begyndelsen af Mødet, og jeg hørte derfor ikke bestemt, hvad den ærede Formand sagde. Jeg hørte vel den ærede Formand tale, men jeg hørte ikke ganske, hvad den ærede Formand udtalte sig om. Jeg skal blot til den ærede sidste Taler sige, at jeg kan være enig med ham i Meget i Præmisserne, i Alt, hvad den ærede Taler sagde om det Smukke i at hævne Valgtryk, men jeg synes ikke, at han var heldig med at faae Konklusionen til at svare til Præmisserne. Jeg tror nemlig, at skulle vi vente, til vi faae en almindelig Omordning af hele Valgloven, ville vi faae Lov til at vente længe, og derfor forekommer det mig naturligt, at nu, da vi have med et Forhold at gjøre, som skal forandres og nødvendig maa forandres, tage vi de Spørgsmaal, som ligge for ved denne Lov, op til Forhandling, ordne Sagen paa bedste Maade her, medens vi lade Fremgangsmaaden ved Folkethingsvalgene ligge, indtil vi en Gang kunne blive enige om den. Den Sag ligger jo ikke for nu. Det Spørgsmaal, der ligger for til Forhandling i Diebliffet, kunne vi godt ordne paa den Maade, som Rigsdagen forhaabentlig kan blive enig om, i Stedet for at vente med en fornøstlig Afgjørelse, indtil en almindelig Ordning af den hele Valglov ligger for. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem selv mener, at Enighed angaaende denne Sag vil opnaas i den nærmeste Tid. Derfor tror jeg, at man kan anvende den gamle Tale, at medens Græsset grov, dør Hørsemoer.

Maaen: Jeg er enig i den Betragtning, at vi skulle ordne denne Sag, saavidt det er nødvendigt, men jeg kan ikke se, at det er nødvendigt at gaa saa langt, som det ærede Medlem foreslog. Hvad angaar Hen-